

Det Utroligste

Den som kunde gjøre det *Utroligste* skulde have Kongens Datter og det halve Rige.

De unge Mennesker, ja de gamle med, anspændte alle deres Tanker, Sener og Muskler; To spiste sig til Døde og Een drak sig ihjel for at gjøre det Utroligste efter deres Smag, men det var ikke paa den Maade, det skulde gjøres. Smaa Gadedrenge øvede sig hver i at spytte sig selv paa Ryggen, det ansaae de for det *Utroligste*.

Paa en bestemt Dag skulde det fremvises, hvad Enhver havde at fremvise som det Utroligste. Der var ansat som Dommere Børn fra tre Aar til Folk op i de halvfems. Der blev en heel Udstilling af utrolige Ting, men Alle vare snart enige om at det Utroligste var her et stort Stue-Uhr i Federal, mærkværdigt udspeculeret uden og inden. Ved hvert Klokkeslet kom der levende Billeder, som viste hvad Klokken var slaaet; det var hele tolv Forestillinger med bevægelige Figurer og med Sang og Tale.

»Det var det *Utroligste!*« sagde Folk.

Klokken slog *eet*, og Moses stod paa Bjerget og nedskrev paa Lovens Tavler det første Troens Bud: »der er kun een eneste sand Gud.«

Klokken slog *to*, da viste sig Paradisets Have hvor *Adam* og *Eva* mødtes, lykkelige begge To, uden at eie saa Meget som et Klædeskab; de behøvede det heller ikke.

Ved Slaget *tre* viste sig *de hellige tre Konger*, den Ene kulsort, det han ikke kunde gjøre ved, Solen havde sværtet ham. De kom med Røgelse og Kostbarheder.

Paa Slaget *fire* kom *Aarstiderne: Foraaret* med Kukkeren paa en udsprungen Bøgegreen, *Sommeren* med en Græshoppe paa det modne Kornax, *Efteraaret* med en tom Storkerede, Fuglen var fløien bort, *Vinteren* med en gammel Krage, der kunde fortælle Historier i Kakkelovnskrogen, gamle Minder.

Slog Klokken *fem* viste sig *de fem Sandser*. *Synet* kom som Brillemager, *Hørelsen* som Kobbersmed, *Lugten* solgte Violer og Skovmærker, *Smagen* var Kok og *Følelsen* Bedemand med Sørgeflor ned til Hælene.

Klokken slog *sex*: der sad en Spiller, han kastede Tærning og denne vendte den høieste Side op, og der stod *sex*.

Saa kom de *syv Ugedage* eller *de syv Dødssynder*, det vare Folk ikke enige om, de hørte jo sammen og vare ikke let at skille.

Saa kom et Munkechor og sang *Ottesang*.

Paa Slaget *ni* fulgte *de ni Muser*; een var ansat ved Astronomien, Een ved det historiske Archiv, Resten hørte til Theatret.

Paa Slaget *ti* traadte atter *Moses* frem med Lovens Tavler, der stode alle Guds Bud og de vare *ti*.

Klokken slog igjen, da hoppede og sprang smaa Drenge og Piger, de legede en Leg og sang dertil: »Bro, bro, brille, Klokken er slaaet *elleve!*« og det var den slaaet.

Nu slog den *tolv*, da traadte frem *Vægteren* med *Kabuds* og *Morgenstjerne*, han sang det gamle *Vægtervers*:

»Det var ved Midnatstide,

Vor Frelser han blev født!«

og idet han sang, voxte Roser, og de bleve til Englehoveder, baarne af regnbuefarvede Vinger.

Det var yndigt at høre, det var deiligt at see. Det Hele var et mageløst Konstværk, det Utroligste, sagde alle Mennesker.

Konstneren var en ung Mand, hjertensgod, barneglad, tro Ven og hjælpsom mod sine fattige Forældre; han fortjente Prindsessen og det halve Rige.

Afgjørelsens Dag var kommen, hele Byen stod i Stads og Prindsessen sad paa Landets Throne, der havde faaet nye Krølhaar, men dog ikke var blevet mere magelig og behagelig. Dommerne rundt om saae saa poliske hen til ham der skulde vinde, og han stod freidig og glad, hans Lykke var vis, han havde gjort det Utroligste.

»Nei, det skal nu jeg gjøre!« raabte lige i det Samme en lang knoklet Kraftkarl. »Jeg er Manden for det Utroligste!« og saa svingede han en stor Øxe mod Konstværket.

»Krisk! krask! qvas!« der laae det Hele. Hjul og Fjedre foer rundt om, Alt var ødelagt!

»Det kunde jeg!« sagde Manden; »*min* Gjerning har slaaet hans og slaaet Eder Allesammen; jeg har gjort det Utroligste!«

»Ødelægge et saadant Konstværk!« sagde Dommerne. »Ja det var det Utroligste!«

Hele Folket sagde det Samme, og saa skulde han have Prindsessen og det halve Rige, for en Lov er en Lov, selv om den er det Utroligste.

Der blæses fra Volden og fra alle Byens Taarne: »Brylluppet skal feires!« Prindsessen var slet ikke fornøiet for det, men yndig saae hun ud og kostelig var hun klædt paa. Kirken straaede med Lys, seent paa Aftenen, det tager sig bedst ud. Byens adelige Jomfruer sang og førte Bruden frem, Ridderskabet sang og fulgte Brudgommen; han kneisede som om han aldrig kunde knækkes over.

Nu holdt Sangen op, der blev saa stille at man kunde have hørt en Knappenaal falde til Jorden, men midt i den Stilhed fløi med Bulder og Brag den store Kirkedør op og – »bum! bum!« der kom hele Uhrværket marscherende midt igjennem Kirkegangen og stillede sig mellem Brud og Brudgom. Døde Mennesker kunne ikke gaae igjen, det vide vi meget godt, men et Konstværk kan gaae igjen, Legemet var slaaet i Stykker, men ikke Aanden, Konstaanden spøgede, og det var ingen Spøg.

Konstværket stod der livagtigt som da det var heelt og urørt. Klokkeslagene lød, det ene paa det andet, lige til tolv, og Skikkelserne der myldrede frem; først Moses; der lyste ligesom Ildsluer ud af hans Pande, han kastede Lovens tunge Steentavler paa Brudgommens Fødder og bandt dem til Kirkegulvet.

»Jeg kan ikke løfte dem igjen!« sagde Moses. »Du har slaaet Armene af mig! staa som Du staaer!«

Nu kom *Adam* og *Eva*, *de Vise fra Østerland* og *de fire Aarstider*, hver sagde ham ubehagelige Sandheder, »skam Dig!«

Men han skammede sig ikke.

Alle de Skikkelser, hvert Klokkeslet havde at fremvise, traadte ud af Uhret, og alle voxte de i forfærdelig Størrelse, det var som om der ikke blev Plads for de virkelige Mennesker. Og da ved tolvte Slag Vægteren traadte ud med Kabuds og Morgenstjerne blev der et underligt Røre; *Vægteren* gik lige ind paa Brudgommen og slog ham for Panden med Morgenstjernen.

»Lig der!« sagde han, »Lige for Lige! Vi ere hevnedede og Mester med! vi forsvinde!«

Og saa forsvandt hele Konstværket; men Lysene rundt om i Kirken blev til store Lysblomster, og de forgyldte Stjerner under Loftet sendte lange, klare Straaler, Orgelet klang af sig selv. Alle Mennesker sagde at det var det *Utroligste*, de havde oplevet.

»Vil De saa tilsige den Rigtige!« sagde Prindsessen. »Han, som gjorde Konstværket, han være min Ægtemand og Herre!«

Og han stod i Kirken, det hele Folk var hans Følgeskab, Alle glædede sig, Alle velsignede ham; der var ikke Een, der var misundelig, – ja det var det *Utroligste*!